

Gift først indtræde, naar den Paagjældende fatte Stigen til Huset, hvori han vil gjøre Indbrud, eller den forgiftede Suppe frem for det bestemte Offer eller dog paa et Sted, hvor det beregnes, at Offeret selv vil tage den, medens han ikke skulde straffes, fordi han til Udførelsen af sit Forsæt om at begaae Indbrudsthyveri eller Gistmord havde anskaffet sig en Stige eller kjøbt Gift, ja end ikke naar han havde begivet sig paa Veien til det bestemte Sted med Stigen eller kogt den forgiftede Suppe. Det behøver neppe videre at udvies, hvorledes dette ikke blot vilde være i Strid med den naturlige Retsbevidsthed, men ogsaa udsætte Rets sikkerheden for den største Fare, idet det da vilde være muligt at forberede og modne Forbrydelsens Udførelse lige til det Sidste i Ly af Straffrihed. Det væsentligste Moment er dog det, at hiin Opfattelse af Begrebet om det strafbare Forsøg synes at hvile paa en Misfjendelse af det, der netop gjør Forsøget paa en Forbrydelse strafbart, og maaskee paa en uklar Forvevling af Begreberne om en almindelig, ubestemt forbryderisk Tanke og om et bestemt forbryderisk Forsæt. Ganske vist kan den ikke straffes, der idet han ruger over en forbryderisk Tanke, som han har givet Rum i sit Sind, samler allehaande Redskaber og Midler, som han, naar han maatte beslutte sig til en Forbrydelse, kunde have Brug for ved samnes Udførelse; men dette er da begrundet deri, at han endnu ikke har fattet noget Forsæt om en Forbrydelse, som hine almindelige Forberedelser skulde kunne siges at sigte til at fremme eller bringe til Udførelse. Naar det derimod virkelig er kommet til en Beslutning om Udførelsen af en bestemt Forbrydelse, maa ogsaa enhver til Sværfskættelsen af det saaledes fattede forbryderiske Forsæt sigtende Handling være i Strid med den Lov, som forbyder Forbrydelsen uden Hensyn til, om Handlingen staaer i nærmere eller fjernere Forhold til selve Udførelsen af Forbrydelsen. Dette kan vel have Indflydelse paa Handlingens større eller mindre Strafbarhed, men vi ville skjelne imellem nogle af disse til Sværfskættelsen af det forbryderiske Forsæt sigtende Handlinger som strafbare, fordi de indeholde en Paabegyndelse af Forbrydelsens Udførelse, og andre som ikke

strafbare, fordi de blot forberede denne, er aldeles vilkaarligt. Med Hensyn til alle disse Handlinger gjælder det, at de i og for sig ikke ere — eller ialtsald ikke behøve at være — retskrænkende; det, der ikke destomindre gjør Forsøg paa en Forbrydelse strafbart, er den onde Hensigt, hvori den i og for sig ikke retskrænkende Virksomhed udvies, det er den Opsætsighed mod Loven, som i Gjærningen vises derved, at man sætter sig i Virksomhed for at krænke den, men dette gjælder i lige Maaade med Hensyn til alle de omhandlede til Sværfskættelsen af et forbryderisk Forsæt sigtende Handlinger, der forsaavidt i deres Væsen ikke ere forskellige, om de end, som bemærket, kunne være det i Henseende til Strafbarhedens Grad.

Idet det efter det Anførte i Udkastets § 43 foreslaaes at udtale, at „den, som iværksætter nogen Handling, der sigter til at fremme eller bevirke Fuldbrydelsen af et forbryderisk Forsæt, bliver, naar denne ikke er indtraadt, at straffe for Forsøg paa Forbrydelsen“, har man meent, at det vilde være rigtigt, i Righed med den norske Straffelovs Kap. 3 § 4, at tilføie: „og det endog om Fuldbrydelsen var umulig, fordi han af Uvidenhed eller Feiltagelse havde anvendt ubrugbare Midler“. At det, der udtales i denne Sætning, er rigtigt, turde efter hvad ovenfor er bemærket angaaende det, der kvalificerer Forsøgshandlinger som strafbare, neppe være tvivlsomt; snarere kunde det maaskee synes at være i og for sig saa indlysende, at det var overflødig udtrykkelig at udtale det. Erfaringen lærer imidlertid, at ligesom Spørgsmaalet dog har været omtvistet i Theorien og givet Anledning til forskjellige spidsfindige Undersøgelser, saaledes er det stundom heller ikke blevet klart opfattet og besvaret i Praxis, og man har derfor anseet det for rigtigt ikke at forbigaae det med Tausked. Overflødig turde det derimod være at gaae ind paa de flere lignende Qvæstioner, t. Ex. hvad der skal gjælde, hvor Fuldbrydelsen er umulig paa Grund af Forbrydelsens Gjensstands, Gjærningsmanden ubekjendte, Bestaaffenhed eller paa Grund af andre særegne Omstændigheder eller den Maaade, hvorpaa Gjærningsmanden har benyttet de anvendte Redskaber; den ovenanførte Tilføining i Slutningen af 1ste Stykke af Udkastets § 43 vil formeent-